

Flensborg: Ja, det er langt fra mig, at jeg skulde ville indlade mig i en dialectisk Kamp med den ærede Cultusminister; thi jeg er vis paa, at jeg da vilde komme til at trække det korteste Straa. Det er kun nogle ganske faa Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gjøre i Anledning af den ærede Cultusministers Foredrag. Han har sagt, at han ikke har kunnet følge Traaden i mit Foredrag, der forresten kun bestod af Bemærkninger, der tidligere vare fremkomne og tidligere gjendrevne. Jeg troer imidlertid, at han har opfattet mig temmelig rigtigt. Forsaavidt den ærede Minister har yttret, at der ikke var noget egentlig Nytt i mit Foredrag, saa har jeg heller ikke villet gjøre Fordring paa, at der skulde være det, men hvad der nærmest har været Hensigten med, at jeg fremkom med mine Uttringer, var, som jeg tillod mig at sige, fordi jeg besfinder mig i Minoriteten, og jeg fandt det passende at udtale, hvad der nærmest havde bevæget mig til at slutte mig til denne. Det var selvfølgelig ikke let for mig fra dette Standpunkt at fremkomme med noget Nytt; men desuden troer jeg, at der i det Hele taget under hele denne Forhandling ikke er sagt meget Nytt; Sagens Bessaffenhed tilstøder det ikke. Den ærede Cultusminister yttrede, at jeg havde overseet, at det foreslaaede Udkast dog ikke uden videre træder i Kraft, og at det maatte medføre, at en Deel af hvad jeg har sagt ikke rammende. Jeg har imidlertid slet ikke overseet dette; men netop for ikke at komme til Noget, der saa ofte er berørt, berørte jeg ikke denne Omstændighed. Jeg troer, at naar først Forandringerne ere vedtagne, saa er det næste Stridt dertil, at Udkastet kommer til at træde i Kraft, langt lettere at gjøre, end det ellers vilde være.

Bloch: Hvad jeg, da jeg forrige Gang havde Ordet, udtalte om, hvorledes den 1ste Landsthingsmand for 11te Kreds (Bruhn) havde stemt tidligere i denne Sag, at han nemlig da havde stemt mod Sagens Fremme og dog ved 2den Behandling i denne Session for samme, skal jeg tillade mig at bestemme nøiere derhen, at han i denne Session ikke har stemt imod Sagens Fremme, idet han,

hvad jeg senere er kommen til Kundskab om, aldeles ikke har stemt; og hvad jeg bemærkede om det tilstedeværende Folkeønske i Danmark skal jeg supplere med den Bemærkning, at der intet Folkeønske endnu er kommet til Udtalelse om, hvorvidt Rigsdagen skulde gaae ind paa eller ikke gaae ind paa det offentliggjorte Fællesforsfatningsudkast, men at Folkeønsket kun er kommet til Udtalelse derom, at en Fællesforsfatning skal muliggjøres ved ogsaa tredje Gang at vedtage den foreliggende Grundlovsbestemmelse.

Jesperen: Da jeg under denne Sags første Behandling havde Ordet, udtalte jeg, hvad der dengang var, endnu er og vedblivende vil være min Mening, at nemlig en Heelstatsforsatning vil være farlig for os, og at det kun var, naar jeg saae en Nødvendighed for, at man skulde gaae ind derpaa, at jeg kunde stemme for, at der skete de Forandringer i Grundloven, som foreligge. Jeg maa indrømme, at vor Stilling vistnok har udviklet sig saaledes, og at det fra Fortiden er kommen til os, at det er en Nødvendighed, at der skal gjøres en Prøve, at der skal forsøges, om en Fællesforsatning kan gennemføres; men, for at dette Forsøg kan skee, er det en nødvendig Betingelse, at Grundlovsforandringerne vedtages, og endskjøndt jeg ikke har nogen Tillid til den Fællesforsatning, som tilstgtes, eller til nogensomhelst Fællesforsatning, saa, idet jeg erkjender, at det er en Nødvendighed, at det skal forsøges, og en Nødvendighed, som jeg ikke kan afvise eller bøie til Siden, skal jeg, om det end er med tungt Hjerte, stemme Ja for Grundlovsforandringerne.

Da ikke flere ønskede at yttre sig, oplæstes

Grundlovsbestemmelse

om

Indskrænkning af Grundloven af 5te Juni 1849.

(see Anhang Spalte 17—20.)

og vedtoges ved den derpaa følgende Afstemning med 41 Stemmer imod 8.